# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

25 päivänä lokakuuta 2001 *

Asiassa C-120/99,

**Italian tasavalta**, asiamiehenään U. Leanza, avustajinaan avvocato dello Stato P. G. Ferri ja avvocato dello Stato D. Del Gaizo, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

**Euroopan unionin neuvosto**, asiamiehinään M. Sims ja I. Díez Parra, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jota tukevat

**Espanjan kuningaskunta**, asiamiehenään R. Silva de Lapuerta, prosessiosoite Luxemburgissa,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

**Ranskan tasavalta**, asiamiehinään J.-F. Dobelle, K. Rispal-Bellanger ja C. Vasak, prosessiosoite Luxemburgissa,

ja

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään T. van Rijn ja F. P. Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina,

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa laajasti vaeltavien kalakantojen suurimmista sallituista saaliista vuodelle 1999, niiden jakamisesta kiintiöinä jäsenvaltioille ja niiden kalastamista koskevista edellytyksistä 18 päivänä joulukuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 49/1999 (EYVL L 13, s. 54) 2 artiklan sekä tämän asetuksen liitteenä olevan tonnikalaa koskevan taulukon,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit S. von Bahr, D. A. O. Edward, A. La Pergola ja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Italian tasavallan, asiamiehenään D. Del Gaizo, neuvoston, asiamiehinään M. Sims ja F. P. Ruggeri Laderchi, Espanjan kuningaskunnan, asiamiehenään R. Silva de Lapuerta, ja komission, asiamiehenään T. van Rijn, 10.5.2001 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.6.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Italian tasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 10.4.1999 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan ensimmäinen kohta) nojalla yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan laajasti vaeltavien kalakantojen suurimmista sallituista saaliista vuodelle 1999, niiden jakamisesta kiintiöinä jäsenvaltioille ja niiden kalastamista koskevista edellytyksistä 18 päivänä joulukuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 49/1999 (EYVL L 13, s. 54) 2 artiklan sekä tämän asetuksen liitteenä olevan tonnikalaa koskevan taulukon.

2 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 14.9. ja 24.11.1999 antamilla määräyksillä Euroopan yhteisöjen komissio, Espanjan kuningaskunta ja Ranskan tasavalta hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan Euroopan unionin neuvoston vaatimuksia.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

### *Kansainväliset säännöt*

3 Atlantin tonnikalojen suojelusta Rio de Janeirossa (Brasilia) 14.5.1966 allekirjoitetun ja 21.3.1969 voimaan tulleen kansainvälisen yleissopimuksen (jäljempänä yleissopimus) pääasiallisena tarkoituksena on turvata Atlantin valtameren ja siihen välittömästi liittyvien vesialueiden tonnikalavarojen optimaalinen suojelu ja hallinnointi. Tämä tarkoitus tulisi saavuttaa sopimuspuolten lisääntyvällä yhteistyöllä, jotta tonnikalapopulaatiot voitaisiin ylläpitää tasolla, joka mahdollistaa mahdollisimman suuren vakaan tuoton elintarvike- ja muuhun käyttöön.

4 Tätä varten sopimuspuolet sopivat perustavansa komission nimeltään Kansainvälinen Atlantin tonnikalojen suojelukomissio (jäljempänä ICCAT), jonka tehtävänä on valvoa tämän yleissopimuksen tavoitteiden toteutumista. Yleissopimuksen 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan ICCATilla on erityisesti valtuudet antaa tieteellisten tutkimusten perusteella "suosituksia, joiden tarkoituksena on ylläpitää yleissopimusalueella mahdollisesti pyydettävien tonnikalojen ja niiden lähilajien populaatiot tasolla, joka varmistaa mahdollisimman suuren vakaan tuoton". Sopimuspuolet soveltavat näitä suosituksia yleissopimuksen 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa määrätyillä edellytyksillä.

5 Yleissopimuksen 8 artiklan 2 kohdan mukaan kaikki sopimuspuolet noudattavat periaatteessa ICCATin suosituksia "kuuden kuukauden kuluttua päivästä, jona komissio on antanut niille ilmoituksen suosituksesta", kun taas saman artiklan 3 kohdassa täsmennetään tällaisten suositusten voimaantulon edellytyksiä siinä tapauksessa, että yksi tai useampi yleissopimuksen osapuoli on esittänyt vastalauseen kyseisessä kuuden kuukauden määräajassa.

6 Yleissopimuksen 9 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Sopimuspuolet sopivat toteuttavansa kaikki tarvittavat toimenpiteet tämän yleissopimuksen soveltamisen varmistamiseksi. Jokainen sopimuspuoli toimittaa joka toinen vuosi tai komission niin pyytäessä komissiolle tiedoksi yhteenvedon tässä tarkoituksessa toteutetuista toimenpiteistä."

7 Tieteellisten tutkimusten osoittaman kantojen liiallisen hyväksikäytön johdosta ICCAT on vuodesta 1994 lähtien antanut useita suosituksia, joiden tarkoituksena on ollut asettaa yläraja tonnikalasaaliiden määrille:

— tonnikalaa Itä-Atlantilla ja Välimerellä koskeva suositus nro 94-11, joka annettiin marras-joulukuussa 1994 Madridissa (Espanja) pidetyssä ICCATin 9. ylimääräisessä kokouksessa ja tuli voimaan 2.10.1995 ja jonka tarkoituksena oli rajoittaa tonnikalasaaliit vuonna 1995 jokaisen sopimuspuolen vuosina 1993 tai 1994 saavuttamalle korkeimmalle tasolle ja ryhtyä vuodesta 1996 lähtien tarpeellisiin toimenpiteisiin niiden kalastuksen vähentämiseksi 25 prosentilla verrattuna kyseiseen saaliiden tasoon siten, että kyseinen vähennys tuli olla suoritettu ennen vuoden 1998 loppua (jäljempänä suositus nro 94-11);

— Itä-Atlantin tonnikalan hallinnointia koskevista lisätoimenpiteistä annettu suositus, joka annettiin marraskuussa 1995 Madridissa pidetyssä ICCATin 14. varsinaisessa kokouksessa ja tuli voimaan 22.6.1996 ja jossa vahvistettiin Ranskan tasavallalle erityiset kalastuskiintiöt vuosiksi 1996—1998 Ranskan kalavesillä vuonna 1994 saatujen saaliiden poikkeuksellisen tason johdosta (jäljempänä vuoden 1995 suositus);

— Atlantin tonnikalan ja Pohjois-Atlantin miekkakalan kalastusta koskeva suositus nro 96-14, joka annettiin marraskuussa 1996 San Sebastiánissa (Espanja) pidetyssä ICCATin 10. ylimääräisessä kokouksessa ja ilmoitettiin virallisesti sopimuspuolille 3.2.1997 ja tuli voimaan 4.8.1997 ja jossa asetettiin erityisesti seuraavan hallinnointikauden vuosittaisten saalisrajojen vähentämisen periaate siinä tapauksessa, että sopimuspuoli tietyn vuoden aikana (vuodesta 1997 lähtien) ylittää saalisrajansa (jäljempänä suositus nro 96-14). Tämä vähennys vastaa 100:aa prosenttia kyseisen saalisrajan ylittävästä määrästä ja se voidaan nostaa 125 prosenttiin, jos sopimuksen osapuoli ylittää saalisrajansa kahden perättäisen hallinnointikauden aikana;

— tonnikalan saaliiden rajoittamisesta Itä-Atlantilla ja Välimerellä annettu suositus nro 98-5, joka annettiin marraskuussa 1998 Santiago de Compostellassa (Espanja) pidetyssä ICCATin 11. ylimääräisessä kokouksessa ja tuli voimaan 20.8.1999 ja jossa vahvistettiin tonnikalan suurimmaksi sallituksi saaliiksi (jäljempänä TAC) 32 000 metristä tonnia vuodeksi 1999 ja 29 500 metristä tonnia vuodeksi 2000 sekä myönnettiin Euroopan yhteisölle näiksi samoiksi vuosiksi vastaavasti 20 165 ja 18 590 metrisen tonnin suuruiset kiintiöt (vuonna 1993 ja 1994 toteutuneista tarkistamattomista pyyntiluvuista suurimpien vuosittaisten lukujen perusteella laskettu kiintiö) (jäljempänä suositus nro 98-5), ja

— Atlantin tonnikalan ja miekkakalan kalastusta koskeva täydentävä suositus nro 98-13, joka annettiin myös ICCATin 11. ylimääräisessä kokouksessa ja tuli voimaan 21.6.1999 ja jonka mukaan muun muassa vähennettiin vuoden 1999 pyyntikiintiöistä ne vuonna 1997 kalastetut määrät, jotka ylittivät jälkimmäisenä vuonna käytettävissä olleen pyyntikiintiön (jäljempänä suositus nro 98-13).

8 Italian tasavalta on liittynyt yleissopimukseen 6.8.1997. Se oli jo aikaisemmin jäsen kansainvälisessä järjestössä eli Välimeren yleisessä kalastusneuvostossa (jäljempänä CGPM), jonka tavoitteet olivat samanlaiset kuin ICCATilla. Tämä järjestö oli toukokuussa 1995 hyväksynyt päätöslausuman nro 95/1, jonka kolmas kohta oli laadittu käyttäen lähes samanlaista sanamuotoa kuin suositus nro 94-11.

9 Yhteisön liittyminen yleissopimukseen, sellaisena kuin se on muutettuna yleissopimuksen sopimuspuolina olevien valtioiden täysivaltaisten edustajien konferenssin päätösasiakirjaan liitetyllä Pariisissa 10.7.1984 allekirjoitetulla pöytäkirjalla, on hyväksytty neuvoston 9.6.1986 tekemällä päätöksellä 86/238/ETY (EYVL L 162, s. 33), ja liittyminen on tullut voimaan 14.11.1997. Yleissopimuksen XIV artiklan 6 kohdassa, sellaisena kuin se on mainitussa pöytäkirjassa, todetaan sopimuspuolina olleiden jäsenvaltioiden oikeuksien ja velvollisuuksien siirtyvän yhteisölle kyseisenä päivänä. Näin ollen se on korvannut jälkimmäiset ICCATissa.

*Yhteisön lainsäädäntö*

10 Yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta 20 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3760/92 (EYVL L 389,

s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 4.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1181/98 (EYVL L 164, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3760/92) 8 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Neuvosto määräenemmistöllä, komission ehdotuksesta:

i) määrittelee tapauskohtaisesti suurimman sallitun saaliin sekä näihin saaliin rajoituksiin ja/tai suurimpaan sallittuun pyyntiponnistukseen liittyvät edellytykset kullekin kalastukselle tai kalastusryhmälle, tarvittaessa useaksi vuodeksi kerrallaan. Nämä määritellään hoitotavoitteiden ja -suunnitelmien perusteella, jos ne on vahvistettu 3 kohdan mukaisesti;

ii) jakaa pyyntimahdollisuudet jäsenvaltioiden kesken siten, että voidaan turvata kunkin jäsenvaltion kalastustoiminnan suhteellinen vakaus kunkin kyseessä olevan kannan osalta; jollei osuuksien kokonaistasapainon noudattaminen muuta edellytä, voidaan niiden jäsenvaltioiden pyynnöstä, joita asia suoranaisesti koskee, kuitenkin ottaa huomioon pienoiskiintiöt ja säännölliset kiintiöiden vaihdot, jotka ovat olleet käytössä vuodesta 1983;

iii) vahvistaa kaikkien jäsenvaltioiden edut huomioon ottaen jakomenetelmät yhteisön luodessa jotakin kalastusta tai kalastusryhmää varten uusia pyyntimahdollisuuksia, joita ei ole aiemmin hyödynnetty yhteisessä kalastuspolitiikassa;

iv) voi lisäksi vahvistaa tapauskohtaisesti edellytykset, jotka sallivat kalastusoikeuksien tarkistamisen vuosittain;

v) voi tieteellisten lausuntojen perusteella toteuttaa tarpeelliset hoitotavoitteiden ja -suunnitelmien välitarkistukset;

vi) vahvistaa kolmansille maille jaettavat kalastusmahdollisuudet sekä erityiset edellytykset, joiden mukaan saaliit on pyydettävä."

11 Laajasti vaeltavien kalakantojen suurimmista sallituista saaliista vuodelle 1998, niiden jakamisesta kiintiöinä jäsenvaltioille ja niiden kalastamista koskevista edellytyksistä 19 joulukuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 65/98 (EYVL 1998, L 12, s. 145) 1 artiklan toisessa ja kolmannessa kohdassa säädetään seuraavaa:

"TACit, yhteisön osuus, kiintiöt ja kalastuksen erityisedellytykset vuodelle 1998 vahvistetaan liitteessä.

Komissio neuvottelee Kansainvälisessä Atlantin tonnikalojen suojelukomissiossa (ICCAT) jäsenvaltioiden saalislukujen tarkistamisesta, jotta jäsenvaltioiden tonnikalakiintiöitä voidaan myöhemmin mukauttaa. Kun asiasta on sovittu ICCA-Tissa, komissio mukauttaa viipymättä tässä asetuksessa olevat kyseiset kiintiöt."

12 Asetuksen N:o 65/98 liitteessä säädetään tonnikalasta vuoden 1998 osalta seuraavaa:

— Yhteisöllä on käytössään 4 452 tonnin kokonaisosuus Atlantin valtamerellä linjan 45° läntistä pituutta itäpuolella, ja se jaetaan jäsenvaltioille seuraavasti:

| | |
|---|---|
| Kreikka: | 3 tonnia |
| Espanja: | 3 809 tonnia |
| Ranska: | 400 tonnia |
| Portugali: | 180 tonnia |
| Muut jäsenvaltiot (sivusaaliina): | 60 tonnia |

— Yhteisöllä on käytössään 11 621 tonnin kokonaisosuus Välimerellä ja se jaetaan jäsenvaltioille seuraavasti:

| | |
|---|---|
| Kreikka: | 272 tonnia |
| Espanja: | 2 033 tonnia |
| Ranska: | 4 850 tonnia |
| Italia: | 4 145 tonnia |
| Portugali: | 321 tonnia |

13 Asetuksen N:o 49/1999 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Itä-Atlantin ja Välimeren tonnikalakannan yhteisön osuuden jakaminen jäsenvaltioiden kesken prosenttiosuuksina vahvistetaan seuraavasti:

| | |
|---|---|
| — Espanja | 34,35 % |
| — Ranska | 33,89 % |
| — Kreikka | 1,77 % |
| — Italia | 26,75 % |
| — Portugali | 3,23 %. |

2. Tonnikalan ja miekkakalan TACit, yhteisön osuudet, kiintiöt ja erityisedellytykset vuodeksi 1999 vahvistetaan kuitenkin liitteessä."

14 Kyseisessä liitteessä ei tehdä tonnikalan osalta mitään eroa Atlantin valtamerellä linjan 45° läntistä pituutta itäpuolella ja Välimerellä suoritetun pyynnin välillä. Siinä osoitetaan yhteisön käytettäväksi 16 136 tonnin osuus (32 000 tonnin kokonais-TACista), joka on jaettu jäsenvaltioiden kesken seuraavasti:

| | |
|---|---|
| Kreikka: | 126 tonnia |
| Espanja: | 5 555 tonnia |
| Ranska: | 6 413 tonnia |
| Italia: | 3 463 tonnia |
| Portugali: | 519 tonnia |
| Muut jäsenvaltiot (sivusaaliina): | 60 tonnia |

## Kanteen perustana olevat tosiseikat

15 Nyt käsiteltävänä olevan kanteen perustana oleva riita-asia on seuraus yhteisön suorittamasta ICCATin suositusten täytäntöönpanosta ja sen vaikutuksista tonnikalan pyyntikiintiöiden jakoon jäsenvaltioiden kesken.

16 Yhteisön liityttyä yleissopimukseen, sellaisena kuin se on muutettuna 10.7.1984 Pariisissa allekirjoitetulla pöytäkirjalla, neuvosto on nimittäin antanut kaksi asetusta, joiden tarkoituksena oli ICCATin suositusten saattaminen osaksi yhteisön oikeusjärjestystä: asetus N:o 65/98, joka annettiin suosituksen nro 94-11 ja vuoden 1995 suosituksen johdosta ja asetus N:o 49/1999, joka annettiin suositusten 96-14, 98-5 ja 98-13 johdosta.

17 Asetuksella N:o 65/98, jota ei ole riitautettu käsiteltävänä olevassa kanteessa, neuvosto on vahvistanut tonnikalan ja miekkakalan TACit vuodeksi 1998 ja jakanut yhteisön käytettävissä olevan osuuden jäsenvaltioiden kesken asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohdan ii alakohdan säännösten mukaisesti.

18 Asetuksella N:o 49/1999 on suoritettu pääasiallisesti sama toimenpide kuin asetuksella N:o 65/98; sen ajallista soveltamisalaa ei kuitenkaan ole rajoitettu ainoastaan yhteen vuoteen. Asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdassa nimittäin vahvistetaan pääpiirteissään Itä-Atlantin ja Välimeren tonnikalakannan yhteisön osuuden jakaminen jäsenvaltioiden kesken prosenttiosuuksina, kun taas mainitun säännöksen 2 kohdassa on luotu tilapäisjärjestelmä tämän kannan

jakamiseksi vain vuonna 1999. Jotta vuoden 1999 tonnikalan TAC ja yhteisön osuuden jako jäsenvaltioiden kesken määrinä ilmaistuna voitaisiin tuntea, on tarkasteltava asetuksen N:o 49/1999 liitettä.

19 Asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut jakoa koskevat prosenttiosuudet on laskettu käyttäen samaa jakoperustetta kuin ICCAT niin, että pyyntikiintiöt on myönnetty kyseisten jäsenvaltioiden vuonna 1993 tai vuonna 1994 toteutuneiden tarkistamattomien pyyntilukujen perusteella ja huomioon ottaen korkeampi vuosittainen luku jokaisen jäsenvaltion osalta.

20 Neuvoston vastineen 12 kohdasta käy ilmi, että yhteisön käytettävissä vuonna 1999 olevan tonnikalaosuuden jakaminen jäsenvaltioiden kesken on suoritettu seuraavalla tavalla:

a) muun kalastuksen yhteydessä saatavien sivusaaliiden huomioon ottamiseksi neuvosto on ensin vähentänyt yhteisön 20 165 tonnin kiintiöstä 60 tonnin määrän, joka on annettu käytettäväksi kaikille jäsenvaltioille lukuun ottamatta niitä, joille myönnetään erityiskiintiö;

b) neuvosto on seuraavaksi muuntanut jäsenvaltioiden prosenttiosuudet absoluuttisiksi määriksi ja se on vähentänyt niistä viideltä jäsenvaltiolta, joita tonnikalan kalastus pääasiassa koskee, toisin sanoen Kreikan tasavallalta, Espanjan kuningaskunnalta, Ranskan tasavallalta, Italian tasavallalta ja Portugalin tasavallalta, näiden valtioiden vuonna 1997 kalastamat sallitut enimmäispyyntirajat ylittävät määrät (eli 4 029 tonnia, josta 2 666 tonnia pelkästään Italian tasavallalta);

c) lopuksi neuvosto on suorittanut tasoituksen niiden jäsenvaltioiden hyväksi, joille mainittujen vähennysten soveltamisesta seurannut kiintiöiden pieneneminen aiheutti eniten vahinkoa; neuvosto on näin ollen päättänyt ottaa käyttöön yhteisvastuujärjestelmän, jonka nojalla 850 tonnia tonnikalaa on vähennetty kolmelle jäsenvaltiolle, nimittäin Espanjan kuningaskunnalle, Ranskan tasavallalle ja Portugalin tasavallalle myönnetyistä kiintiöistä, jotta kyseinen määrä voitaisiin jakaa uudestaan Kreikan tasavallalle 100 tonnin ja Italian tasavallalle 750 tonnin määränä.

21 Italian tasavalta on nostanut nyt käsiteltävän kanteen tätä asetusta N:o 49/1999 vastaan, ja se väittää tämän asetuksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi, että sen oikeuksia on loukattu sekä asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa pysyvässä tonnikalan TACin prosenttiosuuksien jaossa että määriin perustuvassa vuoden 1999 jaossa, jota puolestaan tarkoitetaan tämän saman säännöksen 2 kohdassa.

**Italian tasavallan esittämät kanneperusteet asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan kumoamisvaatimuksen tueksi**

22 Italian tasavalta on esittänyt kolme kanneperustetta asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan kumoamisvaatimuksen tueksi. Ne koskevat mainitun säännöksen perustelujen puutteellisuutta, yhtäaikaista EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 37 artikla), oikeudellista normihierarkiaa koskevien yleisten periaatteiden ja asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohdan ii kohdan vastaista menettelyä sekä "suhteellista vakautta" koskevan periaatteen toteuttamiseksi omaksuttujen arviointiperusteiden ilmeistä soveltumattomuutta.

*Ensimmäinen kanneperuste*

23 Ensimmäisenä kanneperusteenaan Italian tasavalta esittää ensisijaisesti, että asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan ainoa perustelu on esitetty asetuksen neljännessä perustelukappaleessa, jonka mukaan "olisi vahvistettava jäsenvaltioiden prosenttiosuudet Itä-Atlantin ja Välimeren tonnikalakannoista saatavista saaliista". Sen mukaan kysymyksessä on pelkästään näennäinen perustelu, koska on ilmeistä, että jäsenvaltioiden hyödynnettäväksi tarkoitettu TAC on jaettava kansallisiin kiintiöihin.

24 Vedoten oikeuskäytännöstä ilmenevään sääntöön, jonka mukaan perustelujen tarpeellisuutta ja riittävyyttä on arvioitava kyseessä olevan säännöksen sisällön perusteella, Italian hallitus korostaa, että TACin jakamistapaa jäsenvaltioiden kesken koskeva erityinen perustelu on välttämätön. Koska tämä perustelu puuttuu tässä tapauksessa, riidanalainen säännös on kumottava muotovirheen takia.

25 Neuvosto kiistää tässä kohdin kaikkien väliintulijoiden tukemana perustelujen puuttumisen käsiteltävässä asiassa..

26 Yhtäältä asetuksen N:o 49/1999 neljäs perustelukappale muodostaa neuvoston mukaan nimittäin ainoastaan osan asetuksen 2 artiklan 1 kohdan perusteluista, koska säädöstä kokonaisuutena on tarkasteltava meren elollisten luonnonvarojen säilyttämistä ja hallinnointia koskevien yhteisön laajempien kansainvälisten velvoitteiden yhteydessä ja erityisesti asetuksen N:o 49/1999 ensimmäisessä ja toisessa perustelukappaleessa tarkoitettujen Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimuksen ja ICCATin suositusten valossa.

27 Toisaalta yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ja erityisesti asiassa C-466/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft ym. (II), 9.11.1995 annetusta tuomiosta (Kok. 1995, s. I-3799) ja asiassa C-183/95, Affish, 17.7.1997 annetusta tuomiosta (Kok. 1997, s. I-4315) seuraa, että EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) mukainen perusteluvelvollisuus ei edellytä riidanalaisen toimenpiteen tehneeltä yhteisön toimielimeltä, että se esittää kaikki asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevat yksityiskohdat. On riittävää, että riidanalaisesta säädöksestä käy ilmi toimielimen tavoittelema olennainen tavoite, ja näin on käsiteltävässä asiassa.

28 Tässä yhteydessä on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen säädöksen, päätöksen tai muun toimenpiteen luonteen mukaan ja että perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (ks. erityisesti asia C-288/96, Saksa v. komissio, tuomio 5.10.2000, Kok. 2000, s. I-8237, 82 kohta ja yhdistetyt asiat C-15/98 ja C-105/99, Italia ja Sardegna Lines v. komissio, tuomio 19.10.2000, Kok. 2000, s. I-8855, 65 kohta).

29 Yhteisöjen tuomioistuin on samanaikaisesti täsmentänyt tämän velvollisuuden laajuuden, kun se on katsonut, että perusteluvelvollisuutta on arvioitava asiaan liittyvien asianhaarojen perusteella, joita ovat erityisesti toimen sisältö, esitettyjen perusteiden luonne ja niiden henkilöiden tiedontarve, joille päätös on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut perustamissopimuksen 190 artiklan mukaiset vaatimukset, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. em. asia Italia ja Sardegna Lines v. komissio, tuomion 65 kohta). Näin on varsinkin, kun jäsenvaltiot ovat osallistuneet tiiviisti riidanalaisen toimen valmisteluun ja tuntevat tämän vuoksi tämän toimen taustalla olevat syyt (ks. asia C-478/93, Alankomaat v. komissio, tuomio 17.10.1995, Kok. 1995, s. I-3081, 50 kohta).

30 Italian tasavalta ei ole käsiteltävässä asiassa osoittanut, että neuvosto olisi jättänyt noudattamatta tätä perusteluvelvollisuutta.

31 Yhtäältä neuvosto on nimittäin ilmoittanut selkeästi asiayhteyden, jossa Itä-Atlantin ja Välimeren tonnikalakannan yhteisön osuuden jako jäsenvaltioiden kesken on suoritettu, sillä asetuksen N:o 49/1999 kolmessa ensimmäisessä perustelukappaleessa viitataan nimenomaisesti Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimukseen, ICCATin sitoviin suosituksiin ja asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohtaan.

32 Toisaalta yhteisöjen tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ja erityisesti 9.12.1998 pidetyn pysyvien edustajien komitean kokouksen pöytäkirjasta, joka on liitetty Italian tasavallan kannekirjelmään, käy ilmi, että jälkimmäinen on ollut läheisesti mukana sekä valmistelemassa ICCATin 11. ylimääräistä kokousta, jonka aikana suositukset nro 98-5 ja 98-13 hyväksyttiin, että keskusteluissa, jotka johtivat asetuksen N:o 49/1999 antamiseen.

33 Näin ollen Italian tasavalta ei voi olla tietämätön niistä perusteista, jotka ovat ohjanneet tonnikalan TACin jakoa jäsenvaltioiden kesken, koska neuvosto on ainoastaan saattanut ICCATin hyväksymät arviointiperusteet osaksi yhteisön oikeusjärjestystä.

34 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan perustelujen puutteellisuutta, on hylättävä.

*Toinen kanneperuste*

35 Italian tasavalta vetoaa toissijaisesti toiseen asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan lainvastaisuutta koskevaan kanneperusteeseen. Sen mukaan neuvosto on jättänyt huomioimatta kunkin jäsenvaltion kalastustoiminnan suhteellista vakautta koskevan periaatteen.

36 Tukeutuen siihen, että erona asetukseen N:o 65/98 asetuksen N:o 49/1999 perustelukappaleissa ei viitata nimenomaisesti asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohdan ii alakohtaan, Italian hallitus väittää, että neuvosto on tarkoittanut jakaa kalastusmahdollisuudet jäsenvaltioiden kesken soveltamatta tätä yhteisen kalastuspolitiikan perusperiaatetta. Yhtäältä tällaisesta havainnosta seuraa vielä ensimmäisessä kanneperusteessa tarkoitettua vakavampi perusteluiden puutteellisuus siltä osin kuin neuvosto ei ilmoita tällaisen periaatteesta poikkeavan valinnan perusteita asetuksen N:o 49/1999 johdanto-osassa. Toisaalta on rikottu yleistä ylemmäntasoista säädöstä siltä osin kuin neuvosto on poikennut suhteellisen vakauden periaatteesta nojautumatta samaan oikeudelliseen perustaan, nimittäin perustamissopimuksen 43 artiklaan, kuin asetuksessa N:o 3760/92, jossa tämä periaate otettiin käyttöön.

37 Tässä suhteessa on heti osoitettava vääräksi väite, jonka mukaan neuvoston tarkoituksena oli riidanalaista säädöstä antaessaan poiketa suhteellisen vakauden periaatteesta.

38 Yhtäältä on selvää, että viitattaessa säädöksessä olevaan säännökseen, tämä viittaus kattaa kaikki tällaisen säännöksen muodostavat osat, joten nimenomaisen vastakkaisen säännöksen puuttuessa viittaus asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohtaan tarkoittaa välttämättä viittausta kaikkiin kyseisen kohdan alakohtiin. Koska tällainen nimenomainen säännös puuttuu käsiteltävässä asiassa, viittaus asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohtaan käsittää välttämättä

viittauksen mainitun kohdan ii alakohtaan, jossa esitetään periaate "kunkin jäsenvaltion kalastustoiminnan suhteellisesta vakaudesta kunkin kyseessä olevan kannan osalta".

39 Toisaalta käsiteltävään kanteeseen liittyvistä oikeussäännöistä ja tosiseikoista, sellaisina kuin ne on esitetty tämän tuomion 16—20 kohdassa, käy ilmi, että neuvostolla ei ole ollut tässä tapauksessa minkäänlaista tarkoitusta poiketa suhteellisen vakauden periaatteesta vahvistaessaan asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut yhteisön tonnikalakannan jakoa koskevat prosenttiosuudet käyttäen samaa jakoperustetta kuin ICCAT niin, että pyyntikiintiöt on myönnetty kyseisten jäsenvaltioiden vuonna 1993 tai vuonna 1994 toteutuneiden tarkistamattomien pyyntilukujen perusteella ja huomioon ottaen korkeampi vuosittainen luku jokaisen jäsenvaltion osalta.

40 Näin ollen myös toinen asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan kumoamiseksi esitetty kanneperuste on hylättävä.

*Kolmas kanneperuste*

41 Italian tasavalta esittää toiseen kanneperusteeseenkin nähden toissijaisesti, että suhteellisen vakauden periaatteen toteuttamiseksi omaksutut arviointiperusteet ovat ilmeisen soveltumattomia. Italian hallitus arvostelee neuvostoa TACin jakoa koskevien prosenttiosuuksien vahvistamisesta nojautuen ainoastaan yhteen vuoteen, joka ei edes ollut viimeisin, liittyviin pyyntitietoihin eikä useamman vuoden pyyntilukuihin, mikä olisi ollut edullisempaa mainitulle jäsenvaltiolle.

42 Tässä suhteessa on ensimmäiseksi todettava, ettei yhteisön lainsäädännössä eikä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ole koskaan vahvistettu, että suhteellisen vakauden periaatteen soveltaminen kalakantaan, jolle ei ole aikaisemmin vahvistettu mitään TACia eikä kiintiötä, edellyttäisi joka tapauksessa, että pyyntikiintiöt perustuvat tiettyyn määrään kalastusvuosia yhden ainoan vuoden sijasta. Joustavuus huomioon otettavassa viiteajanjaksossa on erityisen tärkeää silloin, kun tätä kalakantaa hallinnoidaan kansainvälisessä kalastusjärjestössä ja kun jakoa koskevien prosenttiosuuksien vahvistaminen yhteisössä seuraa normaalisti tällaisessa järjestössä tehtyjä päätöksiä.

43 On tärkeää korostaa, että on virheellistä väittää neuvoston nojautuneen käsiteltävässä asiassa ainoastaan yhden vuoden saalistietoihin, koska asiakirja-aineistosta käy selkeästi ilmi, että kahta vuotta, nimittäin vuosia 1993 ja 1994, on tarkasteltu jäsenvaltioiden välistä TACin jakoa koskevien prosenttiosuuksien vahvistamista varten niin, että neuvosto on kunkin kyseessä olevan jäsenvaltion osalta ottanut huomioon korkeamman vuosittaisen luvun.

44 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön lainsäätäjällä on laaja harkintavalta tilanteissa, jotka edellyttävät monitahoisen taloudellisen tilanteen arviointia, kuten yhteisen maatalouspolitiikan ja kalastuksen yhteydessä. Tämä harkintavalta ei koske ainoastaan annettavien säännösten luonnetta ja soveltamisalaa, vaan tietyssä laajuudessa myös itse tilanteen arviointia. Valvoessaan tällaisen toimivallan käyttöä yhteisöjen tuomioistuimen on näin ollen tutkittava ainoastaan, onko tätä toimivaltaa käytettäessä tehty ilmeistä virhettä, onko käytetty väärin harkintavaltaa tai onko kyseinen toimielin selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat (ks. mm. vastaavasti asia 113/88, Leukhardt, tuomio 27.6.1989, Kok. 1989, s. 1991, 20 kohta; asia C-4/96, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. I-681, 41 ja 42 kohta ja asia C-179/95, Espanja v. neuvosto, tuomio 5.10.1999, Kok. 1999, s. I-6475, 29 kohta).

45 Kantaja ei ole tässä tapauksessa mitenkään osoittanut, että neuvosto olisi toiminut ilmeisen epäasianmukaisella tavalla käyttäessään harkintavaltaansa.

46 Yhtäältä neuvosto on nimittäin nojautunut ICCATin sille toimittamiin tietoihin ja tämän järjestön hyväksymiin suosituksiin, jotka ovat yhteisöä sitovia.

47 Toisaalta vuosien 1993 ja 1994 valinta viitevuosiksi tonnikalan yhteisön kiintiön sisäisen jaon prosenttiosuuksien vahvistamista varten ei näytä kohtuuttomalta, sillä juuri vuodesta 1995 alkaen sekä ICCAT, suosituksen nro 94-11 voimaantulon myötä, että CGPM, johon Italian tasavalta silloin kuului, ovat vahvistaneet rajat, vieläpä samansuuruiset, tonnikalan pyynnille. Kuten komissio on perustellusti huomauttanut, myöhäisempien viitevuosien valinta neuvoston toimesta olisi ollut haitallista jäsenvaltioille, jotka olivat noudattaneet ICCATin suosituksia saaliiden rajoittamisesta.

48 Näin ollen neuvosto ei ole ylittänyt harkintavaltansa rajoja, ja suhteellisen vakauden periaatteen virheellistä soveltamista koskeva kanneperuste on hylättävä.

49 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdan kumoamista koskeva vaatimus on kokonaisuudessaan hylättävä.

**Italian tasavallan esittämät kanneperusteet asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdan ja kyseisen asetuksen liitteenä olevan tonnikalaa koskevan taulukon kumoamisvaatimuksen tueksi**

50 Kuten asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdankin osalta, Italian tasavalta väittää ensisijaisesti, että tämän asetuksen 2 artiklan 2 kohdan ja sen liitteenä

olevan tonnikalan yhteisön osuuden jakamista jäsenvaltioiden kesken vuodeksi 1999 koskevan taulukon osalta ei ole noudatettu perusteluvelvollisuutta. Toissijaisesti se vetoaa pääasiassa asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohdan rikkomiseen, useiden yleisten oikeusperiaatteiden ja seuraamuksia koskevien perustavanlaatuisten takeiden loukkaamiseen sekä yleissopimuksen soveltamista koskevaan ilmeiseen virheeseen.

*Ensimmäinen kanneperuste*

51 Ensimmäisessä kanneperusteessaan Italian tasavalta väittää ensisijaisesti, että asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdan ainoa perustelu on tämän asetuksen viidennessä perustelukappaleessa, jonka mukaan "olisi jaettava osuudet jäsenvaltioiden kesken väliaikaisesti vuodelle 1999 erityisolosuhteiden vuoksi, jotka johtuvat yhteisön liittymisestä ICCATiin". Kysymyksessä on sen mukaan jälleen näennäinen perustelu, josta ei ilmene mainitun asetuksen tonnikalaa koskevassa liitteessä vahvistetun poikkeuksellisen jaon todellinen syy eli pääasiassa neuvoston tahto soveltaa Kreikan tasavaltaan, Espanjan kuningaskuntaan ja Italian tasavaltaan ICCATin määräämiä vähennyksiä, jotka ovat aiheutuneet vuoden 1997 pyyntikiintiöiden ylityksistä.

52 Sen sijaan neuvoston mukaan perustelu on riittävä, koska asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohtaa, kuten mainitun säännöksen 1 kohtaakin, on tarkasteltava meren elollisten luonnonvarojen säilyttämistä ja hallinnointia koskevien yhteisön laajempien kansainvälisten velvoitteiden yhteydessä ja erityisesti jatkona suositukseen nro 98-5, jonka 4 kohtaan sisältyy liikakalastuksen vähentämiseen liittyvä nimenomainen määräys. Näin ollen ei ollut hyödyllistä lisätä erityistä

mainintaa, joka olisi täsmentänyt jokaisen jäsenvaltion lopullisen osuuden määrittämiseksi suoritettujen kaikkien laskelmien yksityiskohdat, koska neuvoston tavoitteen tärkein osa käy ilmi mainitusta asetuksesta ja erityisesti sen ensimmäisestä, toisesta ja viidennestä perustelukappaleesta. Neuvoston mukaan tällainen maininta on vielä tarpeettomampi, kun tässä tapauksessa asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla jaolla on tilapäinen luonne ja se koskee ainoastaan vuotta 1999.

53 Tässä suhteessa on heti aluksi hylättävä neuvoston vastineessa implisiittisesti esitetty väite, jonka mukaan säädöksen tai säädöksen osan perustelu voisi olla yleisluonteisempi siksi, että kyseessä on yksittäistapaus tai siksi, että säädöksellä tai sen osalla poiketaan tietystä säännöstä. Päinvastoin se, että mainittu säädös poikkeaa yleisemmästä normista, vahvistaa tavallisesti perusteluvaatimuksen merkitystä, koska niiden, joille säädös on osoitettu, on voitava arvioida syitä, jotka ovat johtaneet kyseessä olevan toimielimen poikkeamaan kyseessä olevasta normista, sekä tähän tehdyn poikkeuksen laajuutta ja soveltamisalaa. Tämä vaatimus on vielä voimakkaampi silloin, kun poikkeaminen merkitsee olemassa olevan tilanteen muutosta, mikä on omiaan aiheuttamaan vahinkoa niiden tahojen eduille, joille toimi on osoitettu.

54 Tässä tapauksessa Italian tasavalta ei kuitenkaan ole näyttänyt toteen, että asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdan perustelut olisivat puutteelliset.

55 Yhtäältä mainitussa asetuksessa nimittäin viitataan nimenomaisesti meren elollisten luonnonvarojen säilyttämistä ja hallinnointia koskeviin yhteisön kansainvälisiin velvoitteisiin ja varsinkin ICCATin sitoviin suosituksiin, sillä asetuksen N:o 49/1999 kahdeksannessa perustelukappaleessa täsmennetään erityisesti, että tämä järjestö on määritellyt liikaa kalastettuja määriä koskevan vähennysjärjes-

telmän, "joka poikkeaa TACien ja kiintiöiden vuosittaiseen hallinnoimiseen liittyvien lisäedellytysten käyttöönottamisesta 6 päivänä toukokuuta 1996 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 847/96 säädetystä" (EYVL L 115, s. 3).

56 Toisaalta, kuten tämän tuomion 32 kohdassa on jo todettu, Italian tasavalta on ollut läheisesti mukana sekä ICCATin 11. ylimääräisen kokouksen valmistelussa että asetuksen N:o 49/1999 antamiseen johtaneissa keskusteluissa.

57 Näin ollen Italian tasavalta ei voi olla tietämätön niistä perusteista, jotka ovat ohjanneet vuodeksi 1999 myönnetyn tonnikalan yhteisön kiintiön jakamista jäsenvaltioiden kesken, koska neuvosto on yksinkertaisesti vähentänyt tästä kiintiöstä suosituksen nro 98-13 ehtojen mukaisesti jäsenvaltioiden vuoden 1997 aikana liikaa kalastamat määrät ja ottanut käyttöön yhteisvastuujärjestelmän, jonka tarkoituksena oli lieventää tästä vähennyksestä Kreikan tasavallalle ja Italian tasavallalle aiheutuvaa vaikutusta.

58 Näin ollen Italian tasavallan kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdan perustelujen puutteellisuutta, on hylättävä.

*Toissijaiset kanneperusteet*

59 Italian tasavalta esittää toissijaisesti kaksi täydentävää kanneperustetta.

60 Yhtäältä se korostaa, että vuodeksi 1999 myönnetyn tonnikalan yhteisön kiintiön poikkeukselliselle jaolle ei ollut muita objektiivisia perusteita kuin sellaisen jäsenvaltioiden erilaisen kohtelun toteuttaminen, jolle ei löydy perusteita yhteisön oikeuden oikeusperiaatteista eikä säännöksistä, joihin erityisesti asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohta kuuluu.

61 Toisaalta se kiistää ICCATin suositusten soveltamisen johdosta pyyntikiintiöihin vuonna 1999 tehtyjen vähennysten laillisuuden. Tässä kanneperusteessa on neljä osaa. Italian tasavalta väittää ensinnäkin, että "seuraamukset", joita ICCATin oli tarkoitus soveltaa jäsenvaltioihin, edellyttävät kunkin sopimuspuolen yksilöllistä vastuuta, ja että niitä eivät näin ollen voi koskea neuvottelut, joista on säädetty asetuksessa N:o 65/98, jossa viitataan ICCATin sopimuspuolille tasapainoisella tavalla myönnettyihin todellisiin kiintiöihin. Se huomauttaa toiseksi, että vaikka vastakkainen näkemys hyväksyttäisiin, ICCATin tietylle jäsenvaltiolle määräämää seuraamusta koskevia neuvotteluja ei voitaisi missään tapauksessa käydä takaamatta tälle valtiolle mahdollisuutta kantansa puolustamiseen, mitä ei ole tapahtunut käsiteltävässä asiassa. Italian hallitus väittää kolmanneksi, että siitä on tullut ICCATin sopimuspuoli vasta elokuussa 1997 muutama päivä suosituksen nro 96-14 voimaantulon jälkeen, mistä seuraa kysymys ICCATin seuraamusten sovellettavuudesta Italian tasavaltaan vuoden 1997 osalta. Neljänneksi Italian tasavalta korostaa, että mainitun suosituksen mukaan tasoittava seuraamus voidaan panna täytäntöön ainoastaan saalisrajan ylitysvuotta seuraavan vuoden aikana. Näin ollen saalisrajojen vähennykset olisi kantajan mukaan pitänyt tehdä vuonna 1998 eikä vuonna 1999.

Saaliskiintiöiden vähennysten laillisuus

62 Toisen toissijaisen kanneperusteensa kahdessa ensimmäisessä osassa, jotka on syytä tutkia ensimmäisenä, Italian tasavalta väittää pääasiassa, että yhteisön

ICCATissa käymät neuvottelut, joihin viitataan asetuksen N:o 65/98 1 artiklan kolmannessa kohdassa, eivät olleet voineet koskea tiettyjen jäsenvaltioiden vuonna 1997 suorittamasta liikakalastuksesta aiheutuvia vähennyksiä ja että viimeksi mainituille olisi joka tapauksessa tullut antaa mahdollisuus puolustaa etujaan tällaisten neuvottelujen yhteydessä.

63 Tässä suhteessa on aluksi muistettava, että yhteisön liityttyä yleissopimukseen, sellaisena kuin se on muutettuna Pariisissa 10.7.1984 allekirjoitetulla pöytäkirjalla, sopimuspuolina olleiden jäsenvaltioiden oikeudet ja velvollisuudet ovat siirtyneet yhteisölle tämän yleissopimuksen XIV artiklan 6 kohdan mukaisesti. Yhteisöllä oli näin ollen täydet valtuudet keskustella yhteisön kiintiöstä ICCATissa käydyissä neuvotteluissa, joihin sillä oli yksinomainen toimivalta, kaikista merkityksellisistä seikoista, mukaan lukien liikakalastuksesta, jota tietyt jäsenvaltiot olivat suorittaneet ennen liittymistään kyseiseen järjestöön, aiheutuvat seuraukset. Yhteisöä sitoivat näin ollen ICCATin aikaisemmat suositukset ja erityisesti suositus nro 96-14, jossa otettiin käyttöön kalastuskiintiöiden vähennyksen periaate sitä tilannetta varten, että sopimuspuoli on tietyn hallinnointikauden aikana ylittänyt saalisrajansa. Liikakalastuksesta vuonna 1997 aiheutuneet vähennykset on määrätty juuri yhteisölle, kun sen vuonna 1999 käytettävissä olevaa kiintiötä on pienennetty.

64 Tässä tilanteessa Italian tasavalta ei voi vaatia liikakalastuksen huomioonottamistavan osalta omaa asemaa ICCATin käsittelyssä, koska yhteisö on ottanut hoitaakseen tähän kysymykseen liittyvät neuvottelut.

65 Italian tasavalta ei voi tässä yhteydessä myöskään vaatia sille itselleen kuuluvan puolustautumisoikeuden tunnustamista. Italian tasavallan, samoin kuin mui-

denkin jäsenvaltioiden, edut on voitu ottaa huomioon vain puolustamalla yhteisön etuja, mikä on ainoastaan yhteisölle ja sen toimielimille kuuluva tehtävä.

66 Lopuksi on todettava, että Italian tasavalta on ollut läheisesti mukana näiden ICCATissa käytyjen neuvottelujen kulussa, koska se on osallistunut neuvostossa näitä neuvotteluja koskeviin keskusteluihin. Sillä on näin ollen ollut kaikki mahdollisuudet esittää huomautuksensa ja mahdolliset vastalauseensa.

67 Näillä perusteilla toisen toissijaisen kanneperusteen kaksi ensimmäistä osaa on hylättävä.

68 Tämän kanneperusteen kolmannessa osassa Italian tasavalta kiistää neuvoston oikeuden ottaa huomioon vuoden 1999 tonnikalan yhteisön kiintiön jaon yhteydessä Italian vuoden 1997 aikana suorittama liikakalastus, koska kyseinen jäsenvaltio on liittynyt yleissopimukseen vain kaksi päivää suosituksen nro 96-14 voimaantulon jälkeen.

69 Kuten jo tämän tuomion 63 kohdassa on todettu, ICCAT ei ole määrännyt vuonna 1997 suoritetusta liikakalastuksesta aiheutuvia seuraamuksia kyseessä oleville jäsenvaltioille vaan juuri yhteisölle, kun se vahvisti yhteisön kiintiön vuodeksi 1999. Tämä toisen toissijaisen kanneperusteen osa nostaa näin ollen esiin kysymyksen siitä, onko yhteisön lainsäätäjä jakaessaan pienennettyä kiintiötä kyseessä oleville jäsenvaltioille voinut ottaa Italian tasavallan osalta huomioon sen vuoden 1997 aikana suorittaman liikakalastuksen ja vähentää tälle jäsenvaltiolle asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetun prosenttiosuuden mukaan kuuluvasta kiintiöosuudesta liikakalastuksen määrän, kun se toisaalta on lieventänyt tämän vähennyksen seurauksia yhteisön yhteisvastuujärjestelmällä.

70 Tässä suhteessa on muistettava ensinnäkin, että Italia oli CGPM:n jäsenenä täysin tietoinen ICCATin vuodesta 1995 lähtien hyväksymistä tonnikalan saaliiden rajoitustoimenpiteistä, koska tälle jäsenvaltiolle suosituksella nro 94-11 myönnetty kiintiö oli ajanjaksona, jolloin jälkimmäinen ei vielä ollut ICCATin jäsen, vahvistettu CGPM:n julkilausumalla nro 95/1, joka hyväksyttiin Alicantessa (Espanja) 22.—26.5.1995 pidetyn kokouksen aikana. Sillä, että tämä julkilausuma ei ollut luonteeltaan sitova, ei ole tässä suhteessa mitään vaikutusta sen tietoisuuden toteamiseen, joka Italian tasavallalla oli suosituksen nro 94-11 sisällöstä.

71 Toiseksi on todettava, että valmistautuessaan ICCATiin liittymiseen Italian tasavalta on voinut täysin tutustua näihin samoihin toimenpiteisiin ja erityisesti suositukseen nro 96-14, jossa otettiin käyttöön liikakalastuksesta aiheutuvien vähennysten järjestelmä ja joka hyväksyttiin marraskuussa 1996 eli yli kahdeksan kuukautta ennen mainitun jäsenvaltion tosiasiallisen yleissopimukseen liittymisen päivämäärää.

72 Kolmanneksi on todettava, kuten Italian hallituksen asiamies on suullisessa käsittelyssä vahvistanut, että Italian tasavalta ei ole lainkaan vastustanut mainittujen saaliiden rajoitustoimenpiteiden soveltamista mahdollisen liittymisen yhteydessä, tähän valmistautumisen tai tämän jäsenvaltion tosiasialliseen liittymiseen yleissopimukseen 6.8.1997 johtaneen menettelyn aikana eikä se myöskään ole esittänyt varaumia.

73 Näin ollen tilanteessa, jossa oli välttämätöntä kohdistaa kyseessä oleville jäsenvaltioille niiden vuonna 1997 suorittamasta liikakalastuksesta aiheutuvat vähennykset, jotka ICCAT oli määrännyt suoraan yhteisölle, neuvosto on perustellusti ja ylittämättä lainkaan harkintavaltansa rajoja voinut Italian tasavallan osalta määrätä kyseisen valtion kannettavaksi sen vuoden 1997 liikaka-

lastuksen seuraukset, joita on kuitenkin lievennetty yhteisön yhteisvastuujärjestelmällä.

74 Erityisesti sen Italian tasavallan väitteen osalta, jonka mukaan sen kiintiön vähennys vuoden 1997 liikakalastuksen takia merkitsisi taannehtivan seuraamuksen määräämistä sille oikeuden yleisen periaatteen vastaisesti — koska suositus nro 96-14, jolla otettiin käyttöön tämä seuraamusjärjestelmä, tuli voimaan vain kaksi päivää ennen mainitun jäsenvaltion liittymistä yleissopimukseen ja koska liikakalastus oli suoritettu ennen tätä päivää — riittää yhtäältä sen toteaminen, että Italian tasavallan oli liittymisestään lähtien noudatettava ICCATin suosituksia, joista se oli täysin tietoinen ennen kyseistä päivää ja joiden osalta se ei ollut esittänyt mitään varaumia.

75 Toisaalta ja ilman, että olisi tarpeen vastata kysymykseen siitä, onko vuoden 1997 liikakalastukseen perustuvaa vähennystoimenpidettä käsiteltävässä asiassa tosiasiallisesti sovellettu taannehtivin vaikutuksin, on todettava, että toimenpide, jonka tarkoituksena on ehkäistä se, että jäsenvaltio tulevaisuudessa hyötyy aikaisemmin suorittamastaan liikakalastuksesta, ei ole rangaistusluonteinen seuraamus.

76 Näin ollen Italian tasavallan tässä suhteessa esittämä väite on perusteeton.

77 Mitä tulee lopulta Italian tasavallan esittämän toisen toissijaisen kanneperusteen neljänteen osaan, jonka mukaan suosituksen nro 96-14 sanamuodosta käy ilmi, että liikakalastuksesta aiheutuva vähennys voidaan panna täytäntöön ainoastaan saalisrajan ylityksen tapahtumisvuotta seuraavan vuoden aikana, on muistettava, että suosituksessa nro 98-13 on nimenomaisesti poikettu tästä säännöstä, kun siinä todetaan, että vähennys siirretään saalisrajan ylityksen tapahtumisvuotta välittömästi seuraavaa hallinnointijaksoa myöhempään jaksoon siinä tapauk-

sessa, että kaikkia tämän jakson saaliisiin liittyviä tietoja ei ole käytettävissä kiintiöitä vahvistettaessa. Tämän suosituksen sanamuodon mukaisesti vuoden 1997 aikana tapahtuneet saaliiden ylitykset oli näin ollen voitu vähentää vuonna 1999.

78 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen toissijainen kanneperuste on kokonaisuudessaan hylättävä.

Syrjintäkiellon periaatteen loukkaaminen

79 Syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskevan ensimmäisen toissijaisen kanneperusteen osalta on todettava, että Italian tasavalta ei ole esittänyt näyttöä tällaisesta loukkaamisesta.

80 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että syrjintää voi olla ainoastaan erilaisten sääntöjen soveltaminen toisiinsa verrattavissa olevissa tilanteissa tai saman säännön soveltaminen erilaisissa tilanteissa (ks. erityisesti asia 8/82, Wagner, tuomio 23.2.1983, Kok. 1983, s. 371, 18 kohta; asia 283/83, Racke, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3791, 7 kohta ja asia C-311/97, Royal Bank of Scotland, tuomio 29.4.1999, Kok 1999, s. I-2651, 26 kohta).

81 Käsiteltävässä asiassa neuvosto on kuitenkin täysin ottanut huomioon kyseisten jäsenvaltioiden välillä vallitsevat erot, koska tonnikalan yhteisön kiintiön jakamisessa vuodeksi 1999 on otettu huomioon sekä mainittujen valtioiden kalas-

tustoiminnan suhteellisen vakauden periaate että niiden vuoden 1997 aikana suorittamat mahdolliset ylitykset. Näin ollen neuvosto ei ole millään tavalla loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

82 Italian tasavallan ensimmäinen toissijainen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

83 Edellä esitetyn perusteella asetuksen N:o 49/1999 2 artiklan 2 kohdan ja kyseisen asetuksen liitteenä olevan tonnikalaa koskevan taulukon kumoamisvaatimus on hylättävä.

84 Kanne on näin ollen kokonaisuudessaan hylättävä.

## Oikeudenkäyntikulut

85 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut Italian tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Italia on hävinnyt asian, viimeksi mainittu on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti Espanjan kuningaskunta, Ranskan tasavalta ja komissio, jotka ovat osallistuneet asiaan väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Espanjan kuningaskunta, Ranskan tasavalta ja Euroopan yhteisöjen komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Jann von Bahr Edward

La Pergola Timmermans

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä lokakuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

P. Jann

viidennen jaoston puheenjohtaja